

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

Συγδρομή προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας και διατριβάς ιδιαίτεροι συνφωνοίαι
προπληρωνόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 29.

Γραφεία—δός Τσαμαδού 10.

Αθήναι, Κυριακή, 16 Δεκεμβρίου 1901

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Στάχτη στα μάτια. — Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει.

Είδον οί περί τό Θέατρον τό Βασιλικόν τήν ἀδιαφορίαν, τήν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικός λαός ἐξ ἀρχῆς, ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἤρξαντο αἱ δι' αὐτό ἐνεργεῖαι, ἐδείκνυεν ἐναργέστατα, ὡς μὴ συμμεριζόμενος ποσῶς τὰς ἰδέας καί τὰς πράξεις τῶν διευθυνόντων αὐτό, διότι τήν ἀδιαφορίαν ταύτην θεώρησεν οὗτος ὡς εὐγενή τιμωρίαν καί ἐταράχθησαν οἱ ἀρμόδιοι καί ἐφοβήθησαν τόν θάνατον τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καί ἤρξαντο νά συναισθάνωνται τήν εὐθύνην, ἣν εἶχον ἀναλάβει ἀπέναντι ἐαυτῶν, τῆς συνειδήσεώς των, ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀπέναντι τέλος τοῦ ἔθνους ὀλοκλήρου, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου τοῦ πεπολιτισμένου.

Είδον πρός τούτω καί τήν ἀδιαφορίαν τοῦ Τύπου σύμπαντος, τήν σιωπήν τήν ψυχράν, τήν παγετώδη ὅσον ἀφορᾷ πᾶν ὅ,τι εἰς τό Βασιλικόν Θεάτρον ἀνεφέρετο καί ἐταράχθησαν περισσότερο καί συνησθάνθησαν ζωηρότερον τόν κίνδυνον.

Ἴδου οἱ δύο παράγοντες, οἵτινες ἠδύναντο νά δώσωσι ζῶν, νεῦρα, δυνάμεις εἰς τήν ἐπίσημον Ἑλληνικήν σκηνήν, οἱ δύο στερεοί καί ἀκλόνητοι στηλοβάται, ἐφ' ὧν τό θέατρον δύναται ἀφόβως καί ἀκινδύνως νά στηριχθῆ, ἵνα ζήσῃ βίον μακρόν καί αἰώνιον, μὴ παρέχοντες τήν ἀρωγὴν των, μὴ παρέχοντες τήν ὑποστήριξιν των, τήν συμπάθειάν των.

Ἀμφότεροι, τό τε κοινόν καί ὁ Τύπος, ἀπεδοκίμασαν τόν σκοπόν καί τὰς βλέψεις τῶν διευθυνόντων τό Θέατρον τό Βασιλικόν, ἔστω καί ἀπό διαφόρων πόθων ὁρμώμενος ἕκαστος. Τό μὲν κοινόν, ὁ Ἑλληνικός λαός ἀπό εὐγενοῦς ἰδέας καί ἀπό εὐρυτέρου σκοποῦ ὁρμώμενος, προσέβλεπεν εἰς εὐρύτερον ὄριζοντα καί οὐχί εἰς τόν στενόν καί περιορισμένον τὰ δῖα τοῦ ἐγωισμοῦ τοιοῦτον, ὡς ὁ Τύπος, δὲν ἔβλεπεν τὰς ἐλπίδας του, τὰ ὄνειρά του, τοὺς πόθους του πραγματοποιούμενους καί περιβαλλομένους ὅσῃ καί σάρκας καί διὰ τοῦτο μετεχειρίσθη ὡς μέσον ἀποδοκιμάσεως τήν σιωπήν, τήν οὕτως εἰπεῖν περιφρόνησιν, ἣτις καί ἐπληξε καί ἐκέντησε βαθέως καί μετὰ πόνου. Καί ὁ Τύπος ἐπίσης ἐσιώπησε, διότι καί αὐτός

εἶχε κάποιον λόγον, ἔστω καί ἐγωιστικόν καί ὁ λόγος ἦτο, ὅτι δὲν ἔβλεπεν τό Θέατρον πληροῦν τόν εὐγενή προορισμόν του, διδάσκον τὰ Ἑλληνικά ἔργα τῶν δημοσιογραφούντων συγγραφέων.

Ἐπρεπε λοιπόν διὰ νά ζήσῃ τό Θέατρον νά ἐξευρεθῆ τό συντελεστικόν τῆς θεραπείας τῆς ἀσθενείας του μέσον. Τό μέσον ὑπέθεσαν ὅτι ἐξευρίσκετο, ἂν ἐκαλλιεργεῖτο ἡ ἰδέα, ὅτι τό Θέατρον τό Βασιλικόν ἀπεφάσισε ν' ἀνακαλέσῃ ἐκ τῆς δημοσιότητος καί τῆς ἀργίας τὰ Ἑλληνικά ἔργα, ὅπερ καί ἐγένετο· διὰ τῆς τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἰκονοποιοῦντο ἀμφότερα τὰ μέρη. Τό Θέατρον τό Βασιλικόν ἔδωκε λοιπόν τήν ὑπόσχεσιν διὰ τοῦ κ. Θῶν, ὅτι θά ἐγκολπωθῆ τὰ Ἑλληνικά ἔργα καί θά ὑποστηρίξῃ τήν Ἑλληνικήν φιλολογίαν.

Ἀλλὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον τοῦτο εἶνε πραγματοποιήσιμον.

Πρῶτον ἡ διδασκαλία Ἑλληνικῶν ἔργων εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νά γείνη πρός τό παρόν, διότι ὁ χρόνος δὲν ἐπιτρέπει τοιοῦτον τι. Καί τοῦτο διότι πότε θά διδαχθῶν τὰ Ἑλληνικά ἔργα, ἀφ' οὔ ἡ χειμερινή περίοδος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου λήγει τήν 15 Μαρτίου συμφῶνως πρός τό μεταξῦ τῶν ἡθοποιῶν καταρτισθῆν συμβόλαιον; Πότε, ἀφ' οὔ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἄρχονται αἱ διάφοροι ἐορταί, καθ' ἃς τό Θέατρον εἶνε ἀδύνατον νά ἐργασθῆ, ἐξαναγκασζόμενον νά διακόπτῃ ἐν τῷ μεταξῦ τὰς παραστάσεις του; τό μεσολαβῶν χρονικόν διάστημα μέχρι τῆς 15 Μαρτίου, εἶνε τοσοῦτον βραχύ, ὥστε ὄχι νά διδαχθῶν, ἀλλ' οὐδέ νά μελετηθῶν, οὐδέ νά κριθῶν δύνανται τὰ νέα ἔργα.

Τοῦτο τό ἐγνώριζον βεβαίως οἱ ἀρμόδιοι, ὑπεσχέθησαν ὅμως ἐξ ὑστεροβουλίας, διότι ἔπρεπε νά γείνη μία τοιαύτη ὑπόσχεσις, ἵνα προσελκύσῃ τήν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ ἀφ' ἐνός καί προκαλέσῃ τόν Τύπον ἀφ' ἑτέρου, ὑποθάλλοντες τήν ἐγωιστικὴν ἐλπίδα, ὅτι θά διδαχθῶν ἀπό τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τὰ ἔργα του, ἵνα θορυβῆ καί καίη λιθωντῶν ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου. Τό δεῦτερον ἐπέτυχον, διότι οἱ συνεληντες ἰ; τήν ἐπαυλιν τοῦ κ. Θῶν δημοσιογράφοι ἐπίστευσαν ἀνεξελέγκτως καί ἀνεξετάστως εἰς τήν δοθείσαν ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ τό πρῶτον ὄχι, διότι ὁ κόσμος ἐνόησε καλῶς, ὅτι πᾶν ὅ,τι γίνεταί δὲν εἶνε ἐργασία σοβαρά ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου, ἂν ὄντως εἶχον τοιοῦτον πόθον, ἔπρεπε ν' ἀρχῆς, ὅτε ἦτο καιρός, νά τήν κά-

μουν, ἀλλ' εἶνε μόνον μία κίνησις, ὅπως ρίψου ἀστάχτη στὰ μάτια.

Δὲν λέγομεν, ὅτι μόνον Ἑλληνικά ἔργα ἔπρεπε ἀπό τῆς σκηνῆς τοῦ Βασ. Θεάτρου νά ἐναλλάσσωνται διαρκῶς, τονίζομεν μόνον, ὅτι ταῦτα τήν πρώτην ἔδει νά κατέχωσι θέσιν ἐν τῷ δραματολογίῳ κύκλῳ, ἐναλασσόμενα ὁμως καί μετὰ μεταφράσεις ἔργων σοβαρῶν καί ἀξίων τοῦ Βασ. Θεάτρου. Αἱ μεταφράσεις μετὰ ὅποιας ἤθελον νά τροφοδοτηθῶν τό Βασ. Θεάτρον ἐξ ὑπορχῆς καί διὰ τὰς ὅποιας ἐπλήρωνον 100 δραχ. κατὰ πρᾶξιν, ποσόν ὑπερβολικόν καί παράλογον διὰ τοιαύτην ἐργασίαν, ἦσαν τροφή ἀνούσις καί ἀκατάλληλος διὰ τό θέατρον. Ἠδύναντο νά ἐπιτύχου καί μεταφράσεις καλλιτέρας καί χρήματα ἀσκόπως δαπανηθέντα νά κερδίσου καί εἰς τό θέατρον, τό καί στουδαίτερον, νά παράσχου πραγματικὴν ὠφέλειαν, ἂν προσέφευγον εἰς τοὺς κληθέντας νά ἀποτελέσου τόν Βασ. θέατρον ἡθοποιούς, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει εἰς χεῖράς του τὰς καλλιτέρας μεταφράσεις ὧν τῶν εἰς τὰ ξένα θεάτρα κίχουμένων ὠραίων ἔργων.

Ἄν ἤθελον πραγματικῶς ἀξιοπροεβῆ, νά παρουσιάσου τό Βασιλικόν Θεάτρον, ὦφειλον νά ζητήτου παρ' αὐτῶν τὰ ἔργα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια ἕκαστος τούτων ἔχει καί τόν ρόλον του, ὅπερ θά συνέτεινε τὰ μέγιστα, ὥστε τό Βασιλικόν Θεάτρον πάντοτε ἐπιτυχίας νά ἐκπροσείξῃ. Ἀλλὰ μετὰ τήν τοιαύτην οἰκτράν ἀποτυχίαν, μετὰ τὰς Μυγαλακήνας εἰς τὰ ὄμματᾶ καί μετὰ τὴν Φαρισσαϊκὴν εἰς τὰ στήθη ὑπὲρ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἐξαπέστειλεν ὁ κ. Θῶν τὸν Γραμματέα κ. Στεφάνου εἰς ἄγραν...συγγραφέων. Ἐκλήθησαν λοιπόν εἰς συνδιάσκεψιν κοινὴν οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς, ἀλλὰ τίνας συγγραφεῖς; μόνον οἱ κρατοῦντες εἰς χεῖράς των κάλαμον δημοσιογραφικόν, διότι μόνον οὗτοι δύνανται διπλῆν νά παράσχου τήν προστασίαν των εἰς τό Βασιλικόν Θεάτρον, ὅπερ ἀμέσως τήν ἐπομένην κατέδειξαν διὰ τῶν ἄρθρων των τὰ ὅποια ἤρξισαν πάλιν ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου νά γράψωσι.

Μέχρι τοῦδε ἐγνώριζομεν ὅτι ὑπάρχει μόνον μουσική τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' ἤδη ἐκ τῆς γενομένης προσκλήσεως τῶν δεκαπέντε περίπου δημοσιογραφούντων συγγραφέων μαυθάνομεν ὅτι ὑπάρχουσι καί συγγραφεῖς τοῦ μέλλοντος τοῦτο μᾶς ἐνθυμίζει τὸν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου συγγραφέως Θεοφράστου διατυπούμενον χαρακτῆρα τοῦ

ΕΠΙΧΡΗΣΙΜΟΝ ΤΩΝ ΔΕ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1901

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ — ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ — ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων.

Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ ἑσπέρας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλεύρως Ἀγίας Κυριακῆς)

κόλακος, ὅστις, ὅταν λέγῃ εἰς πλούσιον τινα φίλον του ὅτι εἶναι μέγας καὶ περίφημος στρατηγός, ἐκεῖνος δὲ ἀπορεῖ διὰ τοῦτο, διότι οὐ μόνον δὲν εἶναι μέγας καὶ περίφημος ἀλλὰ οὐδὲ καὶ στρατηγός, πρόσθετε «μὴ σὲ μέλλει καὶ θὰ γίνῃς στρατηγός εἰς τὸ μέλλον». Τοιαύτη τις κολακεία ἀποδίδεται καὶ εἰς τοὺς προσκληθέντας δημοσιογράφους καὶ χειροτονηθέντας συγγραφεῖς· ὁ εἰς καλεῖται εἰς συνδιάσκεψιν, διότι μέλλει νὰ γράψῃ· ὁ ἄλλος διότι ὑπόσχεται νὰ γράψῃ, ὁ ἄλλος διότι κληρονομικῶς δικαίωματι παρίσταται συγγραφεύς, καὶ ἄλλος διότι εἰς τὰ χρονογραφήματά του ἀφίνει νὰ διαφαινηται ὁ Δ' Ἀννούντσιο, ὥστε τὸ Βασιλικὸν Θέατρον καθίσταται πλέον θέατρον τοῦ *Mel-loricos*, τὰ δὲ ἐγγόνια τῶν δισεγγόνων μας θὰ εὐτυχῆσωσι νὰ χειροκροτήσωσι ποτὲ τὰ μέλλοντα ἔργα τῶν μελλόντων συγγραφέων. Διότι τί ἄλλο δηλοῖ τὸ ὅτι ἐκάλεσαν μόνον τοὺς δημοσιογράφους οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς, τοὺς πράγματι διὰ τὸ Θέατρον ἐργαζομένους; Καὶ ἐδῶ ἀκόμη διαφαίνεται ἴσως ἡ μοιραία σύμπτωση· νὰ κληθοῦν δηλονότι οἱ δημοσιογράφοι μόνον, οὐδὲ εἰς δὲ τῶν ἄλλων συγγραφέων. Ἐκλήθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου Κορομηλά, ἀλλὰ διατί τότε νὰ μὴ κληθῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ κ. Βερναρδάκη, ὅστις μάλιστα ἔχει καὶ εἰς χεῖράς του τὸν Νικηφόρον Φωκᾶν, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὀνόματα ἄλλων γνωστῶν συγγραφέων μὴ ληφθέντων ποσῶς ὑπ' ὄψιν; Ἰσως διότι ὁ υἱὸς τοῦ Κορομηλά εἶνε κληρονόμος τοῦ πατρὸς του, ὡς κατιῶν, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ κ. Βερναρδάκη, δὲν κέκτηται τοιοῦτον δικαίωμα (ὄρα Κληρ. Δίκ. Κρασοῦ ἐκδ. τελευταία βελτιωμένη).

Ὡς νὰ μὴ ἴσκει δὲ τοῦτο μόνον, ἡ περιφρόνησις δηλονότι πρὸς τοὺς συγγραφεῖς μας, ἔπρεπε διὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ τραγέλαφος νὰ καθαιρεθῇ μὲν ἡ ὑπάρχουσα ἐπιτροπὴ διὰ βοῆς, ὡς ἀνήγγειλαν τοῦτο οἱ δημοσιογράφοι, γαυριῶντες ἐπὶ τῇ κατορθώματι, νὰ ἀντικατασταθῇ δὲ αὕτη διὰ τῶν δημοσιογράφων συγγραφέων. Δὲν λέγομεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ ἡ προτέρα ἐπιτροπὴ· οὐχὶ ἐπιτροπόμεν τὴν κατάργησιν αὐτῆς, διότι τὰ μέλη ταύτης ἦσαν ἀκατάλληλα νὰ κρίνουν ἔργα θεατρικά, ἀπαιτοῦντα πείραν πολυχρόνιον καὶ γνώσεις θεατρικᾶς ἰδίας, δὲν συναινοῦμεν ὁμῶς οὐδὲ ἀπεκδεχόμεθα τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῆς διὰ τῆς κλίμας τῶν ἀλληλοθαυμαζομένων καὶ ἀλληλοτιποφορουμένων μεγάλων, οἵτινες

κρατοῦσιν εἰς χεῖράς των καὶ τὸ μονοπώλιον τῆς συγγραφῆς καὶ τὴν πένναν τοῦ δημοσιογράφου συγχρόνως.

Ὡς κατηρτίσθη ἡ κριτικὴ αὕτη ἐπιτροπὴ, θὰ εὐρεθῶμεν πρὸ τοῦ γελοίου καὶ τραγελαφικοῦ φαινομένου νὰ βλέπωμεν συγγραφεῖς καθισταμένους κριτὰς τῶν ἰδίων των ἔργων, ἀφ' οὗ ὁ κ. Θῶν ἔσχε τὴν καλὴν θέλησιν νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀπόφασιν τῶν συνελθόντων συγγραφέων, ὅπως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀναγινώσκουν τὰ ὑποβαλλόμενα ἔργα των, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὰ κρίνουν, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κατόπιν νὰ τὰ ἐγκωμιάζωσι καὶ νὰ τὰ ἐξιδανικεύουν διὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ καλάμου. Δηλαδή ἔθεσαν ἓνα φραγμὸν ἀνυπέβλητον πρὸ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐργασίας τῶν εὐγενῶς καὶ ὄντως ἐργαζομένων ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου.

Διότι τίς θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ ὑποβάλῃ ἔργον εἰς τὴν ἐπιτροπὴν αὕτην, ἐνῶ θὰ εἶνε ἐκ τῶν προτέρων βεβαίωτατος καὶ τελειῶς πεπεισμένος, ὅτι θὰ χλευασθῇ παρ' αὐτῶν, ὅτι θὰ τὸν εἰρωνεύσωσιν αὐτοὶ, ὅτι θὰ τὸν ποτίσωσιν μὲ πικρίαν καὶ ἀπογοήτευσιν τοσαύτην, ὥστε ἐπιστρέφωσιν εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ μὴ θραύσῃ ἐξ ἀπελπισίας καὶ πόνου βαθέως τὴν πένναν του ἀναθεματίζων μὲ βαρὺ καὶ ἐκ τῶν μυχαιατικῶν τῆς καρδίας του φεῦγον ἀνάθεμα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ὅποια ἐγωιστικῶς κρατοῦντα τὸ μονοπώλιον τῆς συγγραφῆς, τῶν γνώσεων καὶ τῆς τέχνης τοῦ γράφειν, δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἄλλον συγγραφεῖα εἰμὴ ἑαυτοὺς καὶ μόνους;

Κύριοι τῆς δημοσιογραφίας αὐτοὶ, θὰ εἶνε κύριοι ἀείποτε καὶ τοῦ θεάτρου, ἀποκλείοντες πάντα νέον ἢ καὶ παλαιὸν συγγραφεῖα, διότι ἀποβλέπουσιν οὗτοι οὐχὶ εἰς τὸ εὐρὺ καὶ γενικὸν καλὸν τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ εἰς τὸ ἀτομικὸν συμφέρον τοῦ νὰ διδάσκωνται μόνον τὰ ἰδικά των ἔργα. Αὐτοὶ συγγραφεῖς, αὐτοὶ καὶ κριταί! «Γιάννης κερνάει καὶ Γιάννης πίνει». Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Θῶν. Ἡ τοιαύτη Ἐπιτροπὴ ὄχι μόνον δὲν θὰ παράσχη ὠφέλειαν εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὴν θεατρικὴν φιλολογίαν, ἀλλὰ τούναντιον ζημίαν μεγίστην καὶ ἀνυπολόγιστον θὰ προξενήσῃ εἰς αὐτό, ὥστε θὰ εὐρεθῶμεν πάλιν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην νὰ σκεφθῶμεν τί τὸ πρακτέον.

Κατ' ἀρχὴν τασσόμεθα ὑπὲρ τῆς Ἐπιτροπῆς· ἀλλὰ ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι πρέπει αὕτη νὰ καταρτισθῇ ἀπὸ ἀνθρώπων ἀμερολήπτους, μὴ νομίζοντας συμφέρον ἢ ζημίαν, ἀν κριθῇ ἄξιον τὸ ἔργον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο καὶ ἀναδειχθῇ ὡς συγγραφεὺς οὗτος ἢ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔχοντας συμφέρον καὶ κύριον αὐτῶν μέλημα νὰ προαχθῇ καὶ ὀρθοποδήσῃ ἡ *φτωχὴ μας φιλολογία*· νὰ ἀπαρτισθῇ ἀπὸ ἀνθρώπων κεκτημένους πείραν τοῦ θεάτρου καὶ ζυμωμένους μὲ αὐτὸ καὶ πονοῦντας καὶ ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν πρόοδον τοῦτου. Τοιοῦτοι δὲ ἄνδρες δὲν εἶναι βεβαίως οὔτε οἱ καθηγηταί, οἵτινες δὲν πρόκειται

νὰ κρίνουν τὸ συντακτικὸν καὶ τὴν γραμματικὴν, οὔτε οἱ ἴδιοι συγγραφεῖς, οἵτινες θὰ γίνωσιν κριταὶ τῶν ἰδικῶν των ἔργων, οὔτε οἱ δημοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ Τύπου θὰ ἐγκληματοῦν ἐγκωμιάζοντες τὸν πρὸς ὃν συμπαθοῦσι καὶ εἰρωνεύομενοι καὶ ἀπαγορευόντες πάντα ἄλλον. Μόνοι κατάλληλοι εἶναι διὰ τοιαύτην ἐργασίαν ἄνδρες γνωρίζοντες τὸ θέατρον μὲχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν καὶ κατέχοντες γνώσεις θεατρικᾶς οὐχὶ τὰς τυχούσας, ὄντες δὲ καὶ τοιοῦτοι, ὥστε μηδὲ ὧς νὰ μεριμνῶσι περὶ τοῦ τί ὁ Τύπος θέλει εἶπει περὶ τῆς ἐργασίας των. Τοιοῦτοι δὲ εἶνε ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰ πλείεστα τῆς Εὐρώπης θέατρα, οἱ κράτιστοι τῶν ἠθοποιῶν μας, εἴτε ἐκ τοῦ Θιάσου τῆς Α. Μ. εἰλημμένοι, εἴτε ἐκ τῶν λοιπῶν. Τούτοις ἄς ἀνατεθῇ τὸ μέγα ἔργον τοῦ κρίνειν τὰ Ἑλληνικὰ ἔργα καὶ ὑποβάλλειν αὐτὰ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ ἐστὲ βέβαιον, ὅτι θέλει αἴσιον καὶ εὐφρόσυνον ἀποτέλεσμα στέψῃ τοὺς κόπους καὶ τὰς μερίμνας σας περὶ τῆς Τύχης τοῦ Θεάτρου, ἀν ὄντως μεριμνᾶτε περὶ τοῦ Θεάτρου καὶ δὲν ἐζητήσατε νὰ προκαλέσητε, ὑποκαίοντες τὰς ἐλπίδας των καὶ τὸ συμφεροντολογικὸν των ἐγῶ, θόρυβον μόνον καὶ ρεκλάμαν διὰ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον. Ἄν ὁ Τύπος αἰσθάνηται στοργὴν εἰλικρινῆ διὰ τὸ Θέατρον, ἄς ἐργασθῇ περὶ τούτου ἀπὸ χρηστοῦ συνειδότος μόνον καὶ ἀνευ συμφεροντολογικῶν βλέψεων, συντείνων αὐτὸς οὗτος εἰς τὴν ματαίωσιν τῆς καταρτιζομένης Ἐπιτροπῆς, διότι ἄλλως ἔστω βέβαιον, ὅτι ὁ κόσμος ὄχι μόνον ἀμερολήπτου καὶ εἰλικρινῆ δὲν θὰ θεωρήσῃ ποτὲ τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἂν ἀκόμη ὄντως εἰλικρινῶς ἐργασθῇ, ἀλλὰ θὰ ἀναλάβῃ τὴν μεγίστην τῶν εὐθυνῶν γενόμενος ἀφορμὴ αὐτὸς, ἵνα ἡ τέως *ἀδιαφορία* τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μετατραπῇ εἰς *χλευσίν*.

Ἄλκιβ. ἄδης

Η ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐβδομάδος ταύτης ἡ «Νέα Σκηνὴ» θὰ μᾶς παρουσιάσῃ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μαρκέλλου τὸ τρίτον τῆς ἔργου τὴν «Λοκαντιέραν, κωμῶδιαν τοῦ ἰταλοῦ Γολδόνη εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει τελειῶς προπαρασκευασθῇ ἐξασφαλίσασα ὡς πάντοτε τὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ ὑπόθεσις τῆς «Λοκαντιέρας» ἔχει ὡς ἐξῆς ἐν ὀλίγοις:

Ἡ Μιραντολίνα, περὶ τὴν ὁποῖαν στρέφεται ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῆς κωμῆδος ἔχει μίαν λοκάνταν. Εἰς αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς ἀποθανόντος ἐξεδήλωσε τὴν τελευταίαν βούλησίν του· νὰ πάρῃ ἄνδρα τὸν Νικηφόρον, καμαριέρην τῆς λοκάντας. Ἄλλ' αὕτη ἀρεσκομένη νὰ μένη ἐλευθέρη καὶ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τοὺς ἔρωτας τῶν δύο θαυμαστῶν τῆς, τοῦ πλουσίου Κόντε Ροδαυγίνη καὶ τοῦ ἀρχοντοζεπεσμένου Μαρκέζου Ταρλαπούπουλου, ἀντεραστῶν, οἵτινες κατοικοῦν εἰς τὴν λοκάνταν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐλκύσωσιν τὴν ἀγάπην τῆς Λοκαντιέρας Μιραντολίνας, ἀναβάλλει τὸν μετὰ τοῦ Νικηφόρου γάμον. Εἰς τὴν λοκάνταν αὕτην ἔρχε-

ΠΑΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩ. ΔΙΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΑ
 ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΠΟΚΑΤΟΝ
 ΝΟΣΗΜΑΤΑ
 ΑΠΟΚΑΤΟΝ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

'Η «ΝΥΚΤΕΡΙΣ» ανακαινιζομένη επί δλωσ νέων βάσεων θά εκδίδεται εις ΜΕΓΑ ΣΧΗΜΑ με τον νέον τίτλον

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

ται να κατοικήση και ο μισογύνης Νερολίθραρος. Βλέπουσα η Μαραντολίνα την άδιαφορίαν και ψυχρότητα του ήπώτου θυμώει και προσπαθεί με τέχνην και επιτηδεύματα και του υποκαίει τον έρωτα αυτός αρχίζει να της γίνεται ένοχλητικός και εκείνη διά να γλυτώση από τα νύχια του αποφασίζει τον μετά του Νικηφόρου γάμον.

Φάων

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Βασιλικόν Θέατρον»

Την παρελθούσαν Κυριακήν ήγενετο ή τετάρτη, κατά τόν πρόγραμμα όμως ή πέμπτη του «Βασιλικού Θεάτρου» παράστασις και τούτο, διότι ο πολυίδμων Γραμματεύς, και έχει δίκαιον ο καύμενος, τά έχασε κυριολεκτικώς λόγω τής πολλής λογιστικής εργασίας ήν έχει και τής άδαημοσύνης αυτού. Θα συστήσωμεν θερμώς εις τον κ. Φών να τού στείλη ένα βοηθόν, διά να μη εύρεθή και αύθις εις τήν δύσκολον αυτήν θέσιν. Τί να σου κάμω ο δυστυχής, αφού οί διορισάντες αυτόν δεν έφρόντισαν να τού εύρουν, άλλα μήπως γνώριζον και αυτοί, ότι αί κεκλεισμένων των θυρών γινόμεναι παραστάσεις, δέν εινε παραστάσεις τακτικές, αλλά γενικαί δοκιμαίαι και συνεπώς δέν ακολουθούν τον αυξοντα αριθμόν των παραστάσεων! Άλλά μήπως ειξεύρουν τί εστι και τί θα θά εϊπή «παραστάσις τακτική» και τί γενική δοκιμή;!!! (prova generale). Καί μδλα ταύτα οί πάνθη άδαεις οίτοι κύριοι έχουν τόν θράσος να παρουσιάζωνται, ορθούμενοι επί των πτερυγών των, ως μεγάλοι! και ως τά πάντα ειδοτες και μηδέν έπιστάμενοι.

— Επαίχθη ο «Γαμβρός του Ποαριέ» τετράπρακτον δρμα των Augier και Sandeau κατά μετάφρασιν του κ. Ζώρα.

— Είς τόν δρμα τούτο έπαιξαν οί έξις ήθοποιοί: Ποαριέ—Περίδης, Γάστον—Φρύστ, Έκτωρ—Νίκας, Βερελέ — Χαλκιάπουλος, Βατέλ—Τασόγλου, Χαδάσος — Κ. Άγγελάκης, ύπηρέτης — Άργυρόπουλος, θυρωρός—Δαλαούνης, Άνωϊαπέτα—Νίκαι.

— Οί ήθοποιοι έπαιξαν σχεδόν πρό κενών έδωλιών εύτυχώς όπου τόν τοιούτον δεν τους στενοχωρεί τόσο, ώστε εκ τής αναπτυσσομένης μεγάλης στενοχωρίας των να μεταβάλλεται κατά τήν εκτέλεσιν τού έργου ή διάθεσις των και ή όλη παράστασις να χαλαρούται, όπως συμβαίνει εις τά θερινά θέατρα! άλλα τότε έχουσι δίκαιον, διότι παίζοντες πρό κενών έδωλιών, έχουσι πρό οφθαλμών τόν κενόν τού ταμείου και συνεπώς τόν κενόν τής τσέπης των, δηλ. τού στομάχου των ή θέλωμεν να ειπωμεν, ένθ εις τήν περίστασιν ταύτην συμβαίνει όλος τόν εναντίον.

— Τήν παράστασιν ταύτην έτίμησεν ολόκληρος ή Βασιλική Οικογένεια.

— Τήν Τετάρτην άνηγγέλθη ή πέμπτη, κατά τόν πρόγραμμα όμως ή έκτη! παράστασις. Διάτι, κ. Παπαγεωργίου, δέν προσέχει εις τά τυπογραφικά σας σφάλματα, τά τόσον χονδροειδή;! Νομίζετε, ότι εινε εύκολον δι' αυτού του τρόπου να ρίψητε εις τήν δυσμένειαν των προϊσταμένων του τόν Γραμματέα, άποδεικνύοντες αυτοίς τήν δήμεν γυμνότητά του και τήν παντελή άγνοιαν τής ύψηλης! εργασίας ήν ανέλαβε;! Σας ήπάτησε φαίνεται τού ψος! τού αναστήματός του. Μην επιδιώκετε διά τοιούτων εύτελών μέσων να εξευτελίσητε τās πολλās γνώσεις και τήν πείράν του, ώστε να τόν εκλάβου ως άνίκανον και να τόν παύσουσι! Είνε πλέον ή γνωστή ή ικανότης του! και διά τούτο, ως βλέπετε, πολυπληθέστατον άκροατήριον! παρακολουθεί τās εκάστοτε παραστάσεις.

— Τούτο όφείλεται εις τήν μεγάλην έμπιστοσύνην ήν έμπνέει όδτος εις τόν κοινόν και εις όλα όσα μέχρι σήμερα παρ' όλων

συντελέσθησαν και δη μετά τήν περιφανή! πρόσκλησιν όλων των συγγραφέων!!!

— Κατά τήν πέμπτην ταύτην παράστασιν έπρόκειτο να γίνη ή δεύτερα διδασκαλία του «Γαμβρού του Ποαριέ» άλλ' εξαίφνης προσβλήθέντος τούτου, ως φαίνεται υπό επιδημικής τινος νόσου, εκάλυφθησαν κατά διαταγήν του γραμματέως όλα τά του «Γαμβρού του Ποαριέ» σώματα, δηλαδή τά προγράμματα, με έν τεμάχιον κιτρινού μανδύου, διά να μη ύφωθή ή κιτρινή σημαία εις τόν άέτωμα του θεάτρου, έπ' αυτών δ' έφέρετο σημειωμένη ή «Όδός του μαρτυρίου».

— Ταύτα άντι να κινήσωσι τήν περιέργειαν του κοινού και τόν θεατρον να γεμίση κατά τήν έφευρετικότητα του γραμματέως άπεναντίας έτρεψαν πάντας εις άτακτον φυγήν, διότι έφοβήθησαν ού μόνον μήπως προσβληθώσιν υπό τής επιδημικής ταύτης νόσου, άλλα και διά να μή μαρτυρησώσι κατά τήν δ' έν... τής παραστάσεως, προκειμένου περι' έργου, τόν όποιον κατά τήν πρώτην διδασκαλίαν του, ήνάγκασεν όλον τόν τύπον, όσον άφορα τόν θεατρικόν του μέρος, να έπανάστασθη.

— Καί ούτω άπέτυχε δυστυχώς! ή έφεύρεις αυτή του γραμματέως τής αναγγελίας των θεατρικων παραστάσεων. Άλλα τούτο δέν βιάπτει ποσώς! διότι θα συνειθισήσιν τών χρόνως ή γραμματεύς! έξ άλλου δέν ήτο ο καί ύποχρεώμενος να ήξεύρη τέτοια πράγματα!!! άλλ' όμως στού κασιδή τόν κεφάλιθά μάθη όσα έπρεπε να γνωρίζη! Γεννάται μόνον έν ζήτημα! εινε επιδεικτικώς μαθήσεως ή όχι;!

— Τέλος πάντων ή ώρα έφθασε, τόν θεατρον ήνοιξε τās πύλας του, οί υπάλληλοι έτάχθησαν εις τās θέσεις των και ή αναμονή των όλων θεατών ήρχισε, διά ν' αρχίση και ή παράστασις.

— Προσήλθον εύαριθμοί τινες θεαταί, οί πλέον ψυχραίμοι, ή αύλαία ήρθη και ή παράστασις τής «Όδού του μαρτυρίου» ήρχισεν. Ήτο ή δεύτερα διδασκαλία.

— Τό έργον εινε όμολογουμένως παλαιάς σχολής, έχει όμως πολλās δραματικώτας σκηνάς και δεινήν σύγχροσιν αίσθημάτων. Ζών μόνον δέν έχει πολλήν, δηλαδή δέν εινε έργον δυναμένον να βγάλη πολλās παραστάσεις.

— Τόν Πραιτώριον ύπεδύθη ο Περίδης με μεγάλην επιτυχίαν! έπαιξε με πολλήν φυσικότητα και τέχνην! και ο τόνος τής φωνής του και ο χρωματισμός του και ή έκφρασις και διασκευή του προσώπου του και αί σκηνικάί του κινήσεις ήσαν όλα φυσικά και άβίαστα. Ήπερούχα του όμως μάς υπενθύμισε δυστυχώς τήν αηδία, ήν μάς παρουσίαζον συνήθως αί κεφαλαί μερικων ήθοποιών των θιάσων των άλλων θεατρων με τά πολύχρωμα μαλλιά.

— Τήν αδελφήν του Βέτεκινδ ύπεδύθη ή κ. Άργυροπούλου σημειώσασα οικτροτάτην άποτυχίαν! ούτε ή φωνή της ήτο κατάλληλος, ούτε έχρωματίει δειλού! ενόμιέ τις, ότι είχε κάτι τι εις τόν στόμα της, τόν όποιον δέν τήν άφινε να όμιλήση καθαρά και ελευθέρως. Έξ άλλου φοβερά επιτήδευσις διεφαινετό εις τήν φωνή της και τās έν γένει κινήσεις της τās ασταθείς και βεβιασμένας! παρετηρήθη δε πολύ και ή διά των οφθαλμών αναζήτησις των τε τραπέζων και καθελών διά τήν εκτέλεσιν

των ύποδειχθέντων αυτή σκηνικών. Πλήν αυτών όλως άτυχής ήτο και ή διασκευή του προσώπου της, τόν όποιον παρ' όλην τήν γεροντικήν ήλικίαν του ρόλου της, ήτο νεώτατον ούδεμίαν της διεκρίνετο, ειμή μόνον δύο πολύ μελανά σημεία κάτωθεν των οφθαλμών της, τά όποια μάλλον αναρρωνύσουσαν άσθενή έδεικνουν παρ' γραίαν, εκτός έν νομίζουσι ή τε κ. Άργυροπούλου, και, οί επιτετραμμένοι, ότι μόνον τά άσπρα μαλλιά φέρουσι τόν γήρα. Να προσκληθώ ή καταλληλότερα των ήθοποιών διά τās μητέρας.

— Τόν Εύγένιον ύπεδύθη ο Φύρστ με αρκετήν επιτυχίαν! εις τās ήρέμους σκηνάς έπαιξε με πολλήν φυσικότητα και τέχνην! ο τόνος τής φωνής του πολύ καλός! ή στάσις του και αί σκηνικάί του κινήσεις φυσικά και άβίαστοι. Είς τās δραματικάς όμως σκηνάς ύστέρησε πολύ.

— Τόν Έρνέστον ύπεδύθη ο Ταβουλάρης! ή ύπόκρισις του καλή εις πολύ όλίγας στιγμας! εις τās περισσοτέρας όμως σκηνάς και δη τās τραγικώτερας εξήρχετο τού μέρους του! άφινε δέν να φαίνεται ο Ταβουλάρης!—Οθέλως—Άμλέτος κλπ. Αί πλείσταί σκηνικάί του κινήσεις πάνθη άδικαιολόγητοι, άπότομοι και μάλλον κωμικάί, ως ή τής σκηνής τής μεταξύ αυτού και τής Βέτεκινδ, μις των δραματικώτερον σκηνών του έργου (πράξις β'), καθ' ήν φέρεται τά άκρα και των πέντε δακτύλων της δεξιής του χειρός εις τόν μέτωπον και ειτα με όρμήν τινάσσει τήν χείρά του προς αυτήν, ως να τής ρίπη κάτι τι εις τόν πρόσωπον! ο χρωματισμός του κακός και άκανόνιστος! έκοπτε τήν λέξιν, άπαγγέλλον τόν ήμισυ αυτης με τόνον ήρεμον, τόν δ' έτερον με τραγικόν, σύρων έν διαρκεία τήν φωνήν του.

— Τήν Δωροθέαν ύπεδύθη ή κ. Σεφάνου! ή υπόκρισις της αρκετά καλή, όχι όμως και εις τόν ρόλον της. Τήν διασκευήν του προσώπου τής συνιστώμεν να έπιμελήται περισσότερο.

— Τόν Άλφρέδον ύπεδύθη ο Νίκας! ή υπόκρισις του καλή, άλλα δέν εινε τούτο αρκετόν! αί απαιτήσεις ήδη εινε πολύ μεγαλείτεροι, ώστε πρέπει να λησμονή, επ' όσον τούλάχιστον παίζει εις τόν Βασιλικόν, τās παλαιάς εξεις. Ή έμπροσθεν του ύποβολείου στάσις του και ή κατά μέτωπον έκπαγγελία του μέρους του προς τόν κοινόν, άνεξαρτήτως των θέσεων ως έχουσι τās μεθ' έν συνδιαλέγεται πρόσωπα δέν επιτρέπονται, ούτε ειναί φυσικάί.

— Τήν Έλλην ύπεδύθη ή Δοάκου λίαν επιτυχώς! ή άπαγγελία της λαμπρά, ως και ο τόνος τής φωνής της ή υπόκρισις της φυσική και άβίαστος! ήτο πολύ άφελής και χαριτωμένη και εις τόν καθισμά της και εις τήν στάσιν της και εις τās κινήσεις της.

— Τόν Παύλον ύπεδύθη ο Τασόγλου ο όποιός ήτο πάνθη άκατάλληλος διά τόν ρόλον αυτόν. Πρέπει να δοθώ εις άλλον ήθοποιόν.

— Τό μόνον ήπερ παρετηρήθη και πρέπει να τονίσωμεν περισσότερο κατά τήν περίστασιν ταύτην, εινε ή συνοχή των σκηνών, ή τάξις και ή άκρίβεια μεθ' ής εξετελέσθη τόν όλον έργον. Έσώθημεν επί τέλους από τās φοβεράς εκείνας χασμαδίας και τήν αταξίαν των άλλων θιάσων. Άς σωθώμεν λοιπόν και από τήν κακήν διανομήν των μερών και τήν έκλογήν των έργων, τήν όποιαν διατηρεί εις χειρότερον βαθμόν τόν «Βασιλικόν Θεατρον».

ΔΙΕΛΛΑΤΟΜΗΝΕΣ ΚΑΙ ΕΥΦΗΝΟΓΓΙΟΙ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ Η ΝΥΚΤΕΡΙΣ

τὰ δημοσιεύση στατιστικὴν ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ θιάσων παιχθέντων κατὰ τὴν ἀξίασαν θερινὴν περιόδον ἔργων, πρωτοτύπων ἑλληνικῶν καὶ μεταφράσεων ξένων τοιούτων, τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων, ἡμετέρων καὶ ξένων, τὰ ὀνόματα τῶν μεταφραστῶν, πόσας φορὰς ἐδιδάχθη ἕκαστον ἔργον κλπ.

— Ἐπίσης ἀκριβῆς ἐφαρμογὴ παρατηρήθη εἰς τὰ salon fermé καὶ μεγάλη τάξις εἰς τὴν ἐπίπλωσιν καὶ διασκευὴν τῆς σκηνῆς.

— Τὴν παράστασιν ταύτην δὲν ἐτίμησεν οὐδεὶς ἐκ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, καθότι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἤγε τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων Του.

— Τὰ καθίσματα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου εἶναι πολὺ στενόχωρα καὶ σκληρά· σωστὸ βασιανιστήριον διὰ τοὺς θεατὰς. Τὸ ἐπ' αὐτῶν πλοῦς προστυχότατον, ὡς καὶ ἡ κορδέλα (πασμαντερὶ) ἀπὸ τοῦδε ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὴν χρῆσιν. Ἔτι δὲ καὶ ὁ χρυσοῦς!! μὲ τὸν ὅποιον ἔχουν ἐπιχρυσώσει τὰ ἄκρα τῶν καθισμάτων ἐμαύρισε! Οὔτε σύγκρισις δὲν γίνεται μὲ τὰ τοῦ «Δημοτικοῦ Θεάτρου» καίτοι πεπαλαιωμένα.

— Καὶ μὲλα ταῦτα, κύριοι, ἐπληρώσατε χιλιάδας δραχμῶν δι' αὐτὴν τὴν πρῶτην τάξιν ἐργασίαν. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔκαμνε τὰ ρουφῆτά του ὁ Γραμματεὺς εἰς τοὺς ἀεὶ ποτε ἐκμυζώντας τὸ Ἀνακτορικὸν Ταμεῖον τεχνίτας! Ἀφοῦ προσκηρῦχθη διαγωνισμὸς καὶ ὑπεβλήθησαν πρώτης ποιότητος δειγματολόγια καὶ τιμολόγια εὐθηνώτατα, διατί δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει, ἀλλ' ἀπερρίφθησαν καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν ἀνετέθη εἰς τοὺς τεχνίτας τῶν Ἀνακτορῶν!

— Ἐμάθομεν, ὅτι τὰ ὑποβληθέντα εἰς τὸν διαγωνισμὸν δείγματα ἀνεγνωρισμένης τέχνης, στερεότητος καὶ κομψότητος Καταστημάτων ἦσαν κατὰ τὸ 1/4 εὐθηνότερα τῶν ἐγκριθέντων, δηλαδή 8 λεπτὰ ὁ πήχυς ἡ κορδέλα τὰ ἀπορριφθέντα. 35 τὰ ἐγκριθέντα!! Ταῦτα διέπραξεν ὁ Γραμματεὺς ἐπωφεληθεὶς τοῦ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην τότε ταξιδίου τοῦ κ. Θών.

— Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ συνεχίσωμεν τὴν ἐξελεγχθῆν ἡμῶν ὑπὸ τε τεχνικὴν καὶ μηχανικὴν ἔποψιν, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς λειτουργίας τοῦ θεάτρου.

— Χθὲς ἐπαίχθη τὸ «Ταξίδι τοῦ Μπατάκια» τοῦ δημοτικωτάτου πλέον καταστάντος κατόπιν τῆς τῆς τιμῆς ὅπου τοῦ ἔκαμνε ὁ Τύπος. Δὲν ὑστέρησεν ὅμως καὶ ὁ Γραμματεὺς εἰς ἐνδείξει τῶν ἔκαμνε μεγάλα προγράμματα, καταργήσας τὰ μικρά, τὰ διὰ τελετὰς μόνον κατάλληλα. Πλὴν τούτου τὰ ἐτύπωσεν ἐπὶ χάρτου πρασίνου, χρώματος τῆς ἐλπίδος, μέ... τὴν ἐλπίδα νὰ ἀλλάξῃ τὸ γούρι! Καλὰ εἶνε τὰ πειράματα, κ. Γραμματεῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιτυχάνουν!

— Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται ὁ «Μπατάκιας».

«Θέατρον Βαριετὲ»

— Καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα δὲν ἔκαμε παράστασιν ἡ «Νέα Σκηνή».

— Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνει τὰς παραστάσεις τῆς μετὰ τὴν «Ἀλχηστίν».

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν «Ἀγριόπατιαν» τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ ἡ «Ν. Σκηνή» εἰς τὸ Δημοτικόν, ὅπου ἀρχίζει ἀπὸ τὰς 22 Δεκεμβρίου.

— Τὴν προσεχῆ Τρίτην ἡ «Λοκαντιέρα» διὰ πρώτην φορὰν.

Ἡ Τσιμπίδα

ΙΩΑΝΝΑΣ Δ. ΔΙΒΑΘΙΝΟΥ

«ΠΙΚΡΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ»

Μετὰ τὴν τόσον ἐπιτυχῆ ἔκδοσιν τῶν «ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΩΝ» ἡ ἐμπνευσμένη ποιήτρια δις Ἰωάννα Δ. Διβαθινὸν ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐν Πάτραις ἔκδοσιν τῆς δευτέρας ποιητικῆς συλλογῆς τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «ΠΙΚΡΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ». Τοὺς στίχους τῆς δὸς Ἰωάννας Δ. Διβαθινὸν διακρίνει πλήρης ἀρμονία, ζωὴ, πάθος, ἀλήθεια. Τὴν συλλογὴν τῆς ταύτης ἔχει διαιρέσει εἰς τρία μέρη. α') «Εἰς τοὺς τελευταίους ἔρωτας», β') «Εἰς τὴν ποιήτριαν» καὶ γ') «ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου». Τὸ πρῶτον καὶ τρίτον μέρος περιλαμβάνουν διάφορα ποιήματα, τὸ δὲ δεύτερον τὴν «Ποιήτριαν» ἔμμετρον μονόλογον ἀπαγγελθέντα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς ἡθοιοῦ κ. Βασιλείας Στεφάνου καὶ ἀπὸ τῆς ἐν Πάτραις σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Παράδεισος» κατὰ τὴν θερινὴν περιόδον 1900 τοῦ θιάσου τῆς κυρίας Βερόνης.

Ἡ τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου ὀρίσθη δραχ. 2. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΔΙΑΤΤΩΝ

ΑΣΤΗΡ

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
καὶ ΓΙΟΥ

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῆ Καπνικαρέα. Κατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΕΝΙΛΙΑ παντὸς σχήματος καὶ χρώματος διὰ γαρνιρίσμα καὶ ἐρογοχείρων.

ΣΕΝΙΛΙΑ ἐγχώρια, ΣΕΝΙΛΙΑ τοῦ γούστου σας τέλεια, μόνον στοῦ ΓΕΡΩ-ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκετε.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΔΟΥ

53 Πανεπιστημίου 53.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότση—9

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΙΕΙΟΝ

Η. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἐναντι δημαρχείου καὶ κάτωθι Μ. Θεάτρου.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἡλεκτρικὰ εἶδη ἥτοι κώδωνες, τηλεφῶνα, ἀλεξικέραυνα κλειθρα ἡλεκτρικά, ἱατρικαὶ μηχαναί, ἐργαλεῖα φυπικῆς καὶ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἡλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἡγχυμένη. Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Προπαρασκευάζονται μαθηταὶ πρὸς εἰσαγωγὴν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ γυμνασίου εἰς τὰς Μηχανικὰς Σχολὰς τοῦ Πολυτεχνείου διὰ διδασκαλίας **δεδοκιμασμένην**. — Ἀχαρνῶν 35.

Μετὰ τὸ θέατρον τὴν **Σοκολάτα** καὶ τὸ **γάλα** σας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου δικνυκτερεῖον

Γαλακτοπωλεῖον τῶν Ξένων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως
234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσακείου, διδασκασα ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΑΔΕΞ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ὁδοντοῖατρος

Ὁδὸς Θεμιστοκλέους καὶ Ἀκαδημίας.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἀδελφῶν Α. Ρακοπούλων

180 καὶ 182 Ὁδὸς Αἰόλου 180 καὶ 182

Ἐν Ἀθήναις.

Μεγάλῃ ἀποθήκῃ χάρτου βλων τῶν εἰδῶν. Γραφικῆς ὅλης συλλογῆς πλουσιωτάτη. Τὰ μονα Κατάστιχα Λογιστικὰ εἰς στερητὰ καὶ καλλιτεχνίαν ἀπαράμιλλον. Ἐργοστάσιον φακέλλων. Τυπογραφεῖον καὶ Γραμμογραφεῖον. Σφαῖρα ὑδρόγειοι βλων τῶν μεγεθῶν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ν. Ε. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Ἀκριβῶς ἐναντι Χρηματιστηρίου

Πλοῦτον δερμάτων καὶ ἀπειρίαν χρωμάτων εὐρίσκετε, πρωτοφανῆς δὲ γούστο καὶ φόρμες, χάρις εἰς τὸν ρέκτην διευθυντὴν του. Ἀπλὴ ἐπίσκεψις ἐπισφραγίζει τὰ ἀνωτέρω

ΠΟΔΗΛΑΤΑ OCCASION

Πραγματικὴ ἔκπτωσης 30 %

Εἰς τὸ Γραφεῖον Πιτσάκη

ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθῆναι.

Ἐνεκεν τῆς μεγάλῃς παραγγελίας ὑπεβίβασθησιν αἱ τιμαὶ ἀπὸ Δρ. 450 εἰς Δρ. 320.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Α. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

καὶ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

1—Ὀμίρου—1

Δίδονται μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Δος ἀριστοῦχου. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ Ι. ΔΙΑΣΙΤΟΥ καὶ Σα.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Διτεκατομύριον χρωματισμῶν

καὶ ἐθηνότατοι.

35—Σταδίου—35

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚὸν

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Γυναικείων Πιλωῶν

89 Ὁδὸς Ἐρμού 89—Ἀθῆναι

Διὰ τὰ εἶδη ταξιδίου εἰς τὸ ἀγγλικῆς στερεότητος κακτοσημα δερματίνων εἰδῶν Ν. Κυριαζῆ

3—ὁδὸς Κολοκοτρώνη 3